

"Jag märker inte att jag blir äldre"

14

FAMILJ

MÅNDAG 29 NOVEMBER 2021 • DAGENS NYHETER.
 Chef för familjeredaktionen: Maria Huldt, 08-738 2337. E-post: familj@dn.se. Webb: dn.se/familj. Frågor om minnesteexter: vardagar 10.00-11.30.
 Annonser: familjeannonser@dn.se, 08-409 345 27 Vardagar 8.15-17.00.

DN gratulerar.

Richard Hobert skrev sin första radioteaterpjäs när han var 21 år: "Jag har alltså lyckats försörja mig på det här i nästan 50 år. Det är väl ganska bra?"
 Foto: Jonas Ekströmer/TT

"Jag märker inte att jag blir äldre"

Det enda som bekymrar regissören Richard Hobert med att bli 70 är att han måste sälla hårdare bland filmprojekten som han vill hinna med. Hemma på Österlen frodas idéerna.

Richard Hobert ser sig omkring hotellobbyn och klappar på sina jackfickor. Hans dator är på upplivningsförsök i Nacka. Samma dag som han åkte upp till Stockholm rådde han välta ett glas citronvatten över tangentbordet.

– De tror att de kan rädda hård-disken. Jag går runt med en känsla av att det är något saknas hela tiden. "Just ja – det är datorn", förklarar han.

Det är första gången han är i sin gamla hemstad på nästan två år. Senast var i samband med Guldbaggegalan 2020. Sedan kom pandemin.

– Jag tycker om Stockholm, det är härligt att komma hit. Men min plats på jorden är huset i Kivik. Där ser man naturens skiftningar varje dag.

Vinden, havet och luften ger en förhöjd närvarokänsla, samtidigt som den också skapar ett slags tidlöshet. Han känner sig likadan som han gjorde när han fyllde 50.

– Jag reflekterar ofta över mitt liv och just nu befinner jag mig på en bra plats. Jag märker inte att jag blir äldre.

Det är bara det där med alla projekt som ska hinnas med.

– Jag har ju alltid planerat som om livet vore oändligt. Nu måste jag prioritera.

Richard Hobert visste tidigt att han skulle bli regissör. När han inte kom in på Dramatiska institutet i sin ungdom, satte han ihop sin egen utbildning. På den tiden kunde man få igenom en individuell kursplan genom att bli intervjuad av professorerna där, berättar han:

– Jag åkte till Lund och motiverade varför jag ville läsa mina ämnen och vad jag skulle ha det till.

Han ville plugga språk för att få en bred humanistisk förståelse. Statskunskap för att kunna göra politiska och filosofiska analyser i filmskapandet. Drama, teater och film var förstas givna.

– Det låter väl som en bra regitbildning? Jag fick i alla fall igenom det, säger Richard Hobert och skrattar.

Just förmågan att få gehör för sina idéer verkar gå som en röd tråd genom hans liv. Redan som barn lyckades han få kompisarna att medverka i pjäser som han både skrev, regisserade och spelade huvudrollen i. Inspirationen kom från Radioteatern vars berättelser gjorde starkt intryck.

Det gjorde även det första mötet med en riktig teater. Riksteatern var på besök med Henrik Ibsens drama "En folkefiende" i Karlskrona, där Richard Hobert då bodde med sin familj. De hade behov av en barnskådis och tioåriga Richard blev tillfrågad.

– Ur solljuset på torget klev jag in i foajén och vidare in i den nedsläckta salongen. På scenen satt Anders Henrikson i skotskrutig kostym, upplyst av en spotlight. Det var magiskt.

Skådespelaren, som var närmare två meter lång, lyfte upp honom i sitt knä.

– Han tittade ut över salongen

Jag har ju alltid planerat som om livet vore oändligt. Nu måste jag prioritera.

70

Richard Hobert

Gratuleras till: Fyller 70 år den 1 december.

Gör: Regissör och manusförfattare. Har även skrivit romanen "Fågelfångarens son" som är baserad på hans senaste film med samma titel.

Bor: Hus i Kivik på Österlen i Skåne.

Familj: Dottern Nina.

"Jag bor ensam just nu. Men jag lever inte ensam. Jag har en nära och fin skara av vänner och familj runt mig."

Om att fylla 70: "Jag är på en bra plats i livet." **Så firar han födelsedagen:** "På morgonen kommer jag att gå min runda till Haväng och tillbaka. Till lunch kommer jag förhoppningsvis att skriva på kontrakt för min nästa film. Och till kvällen blir det en liten familjemiddag."

och sa: "Hur många tänker du spela för?"

Richard försökte räkna stolsryggarna.

– "Nej, du ska spela för en person. Välj ut en!" Det handlade om det personliga tilltalet. Det var ett bra tips.

En annan viktig lärdom från barnrdomen fick han på en lekisavslutning.

– En vän och jag skulle göra ett cirkusnummer. Han skulle vara häst och jag cirkusdirektör.

Med stor frenesi fixades kläder och ett hästhuvud av papier-maché. Men när den stora dagen kom och de klev ut framför publiken gjorde Richard en fasansfull upptäckt:

– Vi hade inget nummer! Vi stod där i våra roller – men hade inget manus. Vilket fiasko, jag ryser fortfarande. Det lärde mig: syssla med kärnan, inte med det runt omkring.

Uppväxten var trygg och föräldrarna kärleksfulla, men faderns karriär som jurist innebar många flyttar.

– Vi syskon kunde höra när det var dags bara på hur han öppnade dörren till lägenheten och stegade in på parketten. Då visste man – jävlar, vi ska flytta igen!

Att ständigt komma till nya klasser, förstå spelreglerna och presentera sig själv har präglat honom. Kanske är det därför han är så intresserad av relationer. För det är kring dessa som hans filmer kretsar.

Han slog igenom med långfilms-sviten "De sju dödsynderna", där "Glädjekällan" från 1993 belönades med en Guldbagge. I "Alla älskar Alice" från 2002 borrar han i en skilsmässa och i "En enkel till Antibes" från 2011 brottas Sven-Bertil Taubes rollfigur George med förhållandet till sina barn.

– Alla vill bli lyckliga. Vad är det som gör att vissa inte blir det? Det är väl något jag återkommer till.

Lisa Wallström/TT

Till minne.

Anne Charlotte Karlsson

Chefssekreterare Anne Charlotte Karlsson, Stockholm, har avlidit 69 år gammal efter en långtids sjukdom. Hon efterlämnar släktingar och ett stort antal vänner som alla stod henne mycket nära.

• Som mycket välutbildad och erfaren chefssekreterare kom Anne Charlotte till dåvarande bolåneinstitutet Stadshypotek 1983 för att arbeta åt den nyrekryterade vd:n Lars Wohlin som just avgått som chef för Riksbanken.

Det skulle bli intensiva arbetsår då Stadshypotek stod inför en omvälvande omorganisation. Wohlin var en dynamisk chef som arbetade extremt hårt. Anne Charlottes breda erfarenhet, stora kontaktyta och arbetsförmåga kom väl till pass. Men även hennes personlighet blev en värdefull tillgång.

Stadshypotek centraliserades och många medarbetare fick sin arbetssituation starkt förändrad. Självklart blev det en hel del konflikter och ifrågasättanden. Arbetstakten kom att öka avsevärt när verksamheten expande-

Anne Charlottes breda erfarenhet, stora kontaktyta och arbetsförmåga kom väl till pass. Men även hennes personlighet blev en värdefull tillgång.

rade. I sin roll som sekreterare var Anne Charlotte en lugnande faktor med sin djupa människokänedom, sin humor och sin erfarenhet från riksdag, departement och banker. Som hustru till chefen hade jag full inblick och hade stor respekt och jag vet att hon blev mycket uppskattad av sin chef.

Anne Charlotte och jag hade ständig kontakt. Jag skulle hållas informerad om middagsbjudningar, konferenser och resor som jag ofta deltog i. Vårt samarbete kom att utvidgas till att också gälla mänskliga aspekter. Där fann vi varandra och kom att utveckla en djup vänskap.

Anne Charlotte var värfast. Det säger mycket om henne som person att hon fortsatte att hålla kontakt med både min make och mig efter tiden på Stadshypotek och efter att han och jag gått skilda vägar. Det är många som under dessa svåra dagar uttryckt sin stora sorg över Anne Charlottes alltför tidiga bortgång. Hon är djupt saknad av unga som äldre.

Hon engagerade sig i oss alla på ett mycket personligt sätt. Tomrummet efter Anne Charlotte kommer att bli svårt att fylla. Själv har jag förlorat en mycket värdefull vän.

Karin Lange